

[Askjær Jørgensen]

forsøger på at få standset den voldsomme vækst i kommunernes forbrug, at det er en rigtig vej. Det forsøger vi at bakke op om.

Hvis der i lovforslaget skulle være en enkelt paragraf, man ikke synes om, kan jeg berolige med, at vi i fremskridtspartiet ikke har fine fornemmelser. Når regeringen fremsætter lovforslag, sker det, at regeringen må acceptere et ændringsforslag undervejs. Det vil vi også sagtens kunne holde ud. Hvis § 3 er en hindring for, at lovforslaget kan vedtages, er vi da parat til at diskutere ændringsforslag, lige så vel som regeringen seriøst er parat til at diskutere ændringsforslag, når regeringen har lovforslag til behandling her i tinget. At vi har benyttet lejligheden til at sige nogle principielle ting om byrådsmedlemmers stilling, bør ikke hindre, at vi tager fat på det, dette drejer sig om.

Nu skal vi altså have slået fast over for disse folk ude i kommunerne og i amterne, at det kan ikke være en selvfølge, at man skal ligge under for pres fra alle sider og bevilge og bevilge og bevilge. Jeg har selv prøvet at være byrådsmedlem, og jeg ved, hvordan de kommer fra jagtforeningen og skal have tilskud til en skydebane og så fremdeles. De ønsker, befolkningen har, er jo mangfoldige. Befolkningen tænker bare ikke på, at det er egen pung, man beder om at få penge op af – for det må det være i den sidste ende.

Jeg synes, vi skulle bruge denne debat til at diskutere noget af det, det drejer sig om. Vi har hørt, hvordan socialdemokrater på det seneste har ført sig frem med, at hvis man laver besparelser, så nedlægger man 10 sygehuse, og så fyrer man en masse mennesker. Jeg har tilladt mig at stille finansministeren det spørgsmål, om finansministeren kan bekræfte, at fordi man sparer nogle penge ude i kommunerne eller i den offentlige sektor i det hele taget, er pengene ikke forsvundet, men vil være disponible andetsteds i samfundet.

I fremskridtspartiet tror vi på, at hver gang man nedlægger én offentlig stilling, bliver der mulighed for at etablere to stillinger i den private sektor. Vi tror, hele samfundsøkonomien er beliggende i nogle kar, som har rørforbindelse. Hvis kommunerne lader være med at bruge et vist antal milliarder kroner, tror vi, at det virker på den måde i hele den samfundsøkonomiske sammenhæng, at der bliver en positiv virkning, bl.a. i form

af at renten falder og mange andre ting. Det synes vi vi skulle have debatten drejet ind på.

Hvis man følger det og siger til kommunerne, at nu skal de lade være med at bruge så mange penge, betyder det ikke, at arbejdsløsheden vil stige, nej, så betyder det tværtimod, at vi forbedrer samfundets økonomi, sådan at den private sektor bliver i stand til at give danske borgere job i produktionssektoren, i den produktionssektor, som skal betale vores udlandsgæld.

Dette lovforslag er fremsat seriøst, ud fra at vi gerne vil medvirke så stærkt som overhovedet muligt til, at vi får dette samfund rettet op, får gjort vort samfund gældfrit og får skabt job til alle borgere i dette samfund. Det er det, vi har på hjerte. Det er ikke for sjovs skyld.

Vi ønsker at sige til indenrigsministeren, at hun ikke skal lytte efter alle disse mange konservative borgmestre og venstreborgmestre, der sidder og huler og skriger rundt omkring og siger, de ikke kan spare, for det mener vi man kan. Vi mener, at indenrigsministeren er godt på vej, og det vil vi gerne seriøst bakke op. Ikke for at genere indenrigsministeren, ikke for at påstå, at indenrigsministeren fører fremskridtspolitik, men når nu indenrigsministeren virkelig har fået fat i noget, i en flig eller et stykke af det, som skal til, for at vi kan få job til alle danske i dette samfund, når indenrigsministeren kæmper for, at vi kan få gjort vort fædreland gældfrit, så er det altså seriøst ment, når vi prøver på at bakke op om det. Vi mener slet ikke, at det, indenrigsministeren gør, er vidtgående nok, vi mener naturligvis, der skulle spares meget mere, men det er dog bedre at få noget sparet end slet ingenting at få sparet.

Man kan fra ordførerne for firkløverpartierne kalde dette, hvad man vil, men det er altså et forsøg på at sige, at den politik, som socialdemokratiet har ført, og som har ødelagt dette samfund, er forkert, vi skal køre i den stik modsatte retning. Det, socialdemokraterne har gjort både i folketinget og i amtsråd og ude i kommunerne, er, at man har købt sig stemmer. Hver eneste pressionsgruppe har man sagt til: ja, I skal sandelig nok få alt det, I kommer og forlanger. Man har købt sig stemmer, og hvad er resultatet blevet? Man har ikke været sig sin opgave bevidst, man har ikke været ansvarlig, man